

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ନିରନ୍ତର ଏହି କଥା ମନେ ରହୁ ଯେ ଆମର ବାବା ଏକାଧାରରେ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସଦଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ଏହାକୁ ସମ୍ମତିରେ ରଖିବା ହିଁ ମନମନାଉବ ହେବା ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ମାୟାର ଧୂଳି ଯେତେବେଳେ ଆଖିରେ ପଡିଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ସର୍ବପ୍ରଥମେ କେଉଁ ଭୁଲ ହେଉଛି ?

ଉତ୍ତର:- ସର୍ବପ୍ରଥମେ ମାୟା ପାଠପଢ଼ାକୁ ଛାଡି ଦେବାର ହିଁ ଭୁଲ୍ କରାଉଛି । ଉଗ୍ରବାନ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ଏହି କଥା ଭୁଲି ହୋଇଯାଉଛି । ବାବାଜୀଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇ ମଧୁସ୍ ବାବାଜୀଙ୍କର ପାଠପଢ଼ାକୁ ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି, ଏହା ମଧୁସ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ପର କଥା । ନଚେତ୍ ଏହି ଢ଼ଞ୍ଚାନ ଏଭଳି ଅଟେ ଯାହାକି ଭିତରେ ଭିତରେ ମନ ସର୍ବଦା ନାଟିବା କଥା, କିନ୍ତୁ ମାୟାର ପ୍ରଭାବ କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ ଯିଏକି ପାଠପଢ଼ାକୁ ହିଁ ଛଡ଼ାଇ ଦେଉଛି । ଅନୁପସ୍ଥିତ ହେବା ଅର୍ଥ ପାଠପଢ଼ାକୁ ଛାଡିବା ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆସି ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଯେଉଁମାନେ କିଛି କମ୍ ବୁଝିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କେହି-କେହି ପୁଣି ବୁଦ୍ଧିବାନ୍ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ତ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏହି ବାବା ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ପର ଅଟନ୍ତି । ଯଦିଓ ତୁମେ ଏଠାରେ ବସିଛ କିନ୍ତୁ ମନରେ ଭାବୁଛ, ଇଏ ଆମର ବେହଦର ବାବା ମଧୁସ୍ ଅଟନ୍ତି, ବେହଦର ଶିକ୍ଷକ ମଧୁସ୍ ଅଟନ୍ତି, ବେହଦର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧୁସ୍-ଅନ୍ତର ରହସ୍ଯକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଏଭଳି ବିଚାର ବିଦ୍ଵାର୍ଥୀମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର ନା । ପୁଣି ଗୁରୁ ରୂପରେ ସାଥରେ ନେଇଯିବେ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି, ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଣା ଛି-ଛି ଦୁନିଆ ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ଦୁନିଆ, ଏଠାରୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନେଇଯିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ କେଉଁଠାକୁ ? ଘରକୁ । ଯେମିତି କନ୍ୟାର ବିବାହ ହୋଇଗଲା ପରେ ତାକୁ ଶଶୁର ଘର ଲୋକ ନିଜ ସାଥରେ ନେଇଯାଇଥା’ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଏଠାରେ ବସିଛ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନଙ୍କ ମନରେ ନିର୍ଗତ ଆତ୍ମିକ ଯେ ଆମର ବାବା ବେହଦର ବାବା ମଧୁସ୍ ଅଟନ୍ତି, ବେହଦର ଶିକ୍ଷା ମଧୁସ୍ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯେତେ ବଡ଼ ବାବା ସେତେ ବଡ଼ ବେହଦର ଶିକ୍ଷା ମଧୁସ୍ ଦେଉଛନ୍ତି । ରଚନାର ଆଦି-ମଧୁସ୍-ଅନ୍ତର ରହସ୍ଯ ମଧୁସ୍ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଜାଣିଛନ୍ତି ବାବା ଏହି ଛି-ଛି ଦୁନିଆରୁ ଆମକୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବେ । ଏହାକୁ ମନରେ ଚିନ୍ତନ କରିବା ମଧୁସ୍ ମନମନାଉବ ଅଟେ । ତେଣୁ ଚାଲିବା-ବୁଲିବା, ଉଠିବା-ବସିବା ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ମନେ ରହିଥାଉ । କାରଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ପର ଜିନିଷର ବାରମ୍ବାର ଚିନ୍ତନ ଚାଲିଥାଏ ନା । ତୁମେ ଜାଣିଛ — ଆମେ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢ଼ି, ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମନେପକାଇ ବିଶ୍ରାମ ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ତେବେ ଏହି ଚିନ୍ତନ ସବୁବେଳେ ବୁଦ୍ଧିରେ ନିର୍ଗତ ଚାଲିବା ଦରକାର । ପ୍ରଥମେ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ଦରକାର । ଶିକ୍ଷକ ତା’ ପରେ ମିଳିଥା’ନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମର ପିତା ହେଉଛନ୍ତି ବେହଦର ଆତ୍ମିକ ପିତା । ସହଜରେ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ ବାବା ଉପାୟ ବଢ଼ାଉଛନ୍ତି — କହୁଛନ୍ତି, କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଅଧିକାଂଶ ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ତୁମେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତର ଭକ୍ତି, ଜପ, ତପ, ଆଦି ବହୁତ କରିଛ । ସମସ୍ତେ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେମାନେ ପରମ୍ପରାରୁ ଭକ୍ତି କରିଆସୁଛୁ । ଯଦି ତାଙ୍କୁ ପଚାରିବ ଯେ ଶାସ୍ତ୍ରର କେବେ ଶୁଣିଛ ? ତେବେ କହିବେ ପରମ୍ପରାରୁ । ମନୁଷ୍ଯଙ୍କୁ କିଛି ହେଲେ ବି ଜଣା ନାହିଁ । ସତ୍ସମୁଦରେ ତ ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦି ନଥାଏ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ପର ଲାଗିବା ଦରକାର କାରଣ ବାବାଜୀଙ୍କ ବ୍ଯତୀତ ଏକଥା ଆଉ କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଇଏ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ସଦଗୁରୁ ମଧୁସ୍ ଅଟନ୍ତି । ଇଏ ତ ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ସ୍ବାଜୀଙ୍କର କେହି ମାତା ପିତା ନାହାଁନ୍ତି । କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଶିବବାବା କାହାର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ଏକଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ବାରମ୍ବାର ସମ୍ମତିରେ ରହିବା ହିଁ ହେଉଛି ମନମନାଉବ । ଶିକ୍ଷକ ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସିଏ କାହାଠାରୁ ପଢ଼ି ନାହାଁନ୍ତି । ସ୍ବାଜୀଙ୍କୁ କେହି ପଢ଼ାଇ ନାହାଁନ୍ତି । ସିଏ ତ ଢ଼ଞ୍ଚାନର ସାଗର, ମନୁଷ୍ଯ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ । ସିଏ ଚୈତନ୍ୟରେ ଆସି ସବୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ ମୁଁ ଯାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି ତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ମୁଁ ତୁମକୁ ଆଦିରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ରହସ୍ଯ ବୁଝାଉଛି । ପୁଣି ଅନ୍ତିମ ସମୟ ପାଇଁ ପରେ କହିବେ । ସେତେବେଳେ ତୁମେ ମଧୁସ୍ ଜାଣିଯିବ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନ୍ତିମ ସମୟ ଆସିଗଲା । ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କର କରମାନୁସାରେ କରମାତ୍ତିତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ସବୁ ବାସ୍ତବରେ ଦେଖିବ କାରଣ ପୁରୁଣା ସୃଷ୍ଟିର ବିନାଶ ତ ନିର୍ଗତ ହେବ । ଏହା ତୁମେ ଅନେକଥର ଦେଖିଛ ଏବଂ ଏମିତି ଦେଖୁଥିବ । ତୁମେ କଲ୍ପ ପୂର୍ବଭଳି ପାଠ ମଧୁସ୍ ପଢୁଛ । ତୁମେ ରାଜ୍ଯ କରିଥିଲ ପୁଣି ହରାଇଲ ଏବେ ପୁଣି ନେଉଛ । ବାବା ତୁମକୁ ପୁଣି ଅରେ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ସହଜ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ବିଶ୍ରାମ ମାଲିକ ଥିଲେ । ପୁଣି ବାବା ଆସି ଆମକୁ ସେହି ଢ଼ଞ୍ଚାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆମକୁ ଆଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି କହୁଛନ୍ତି — ଏହିପରି ଏହିପରି ଚିନ୍ତନ ବୁଦ୍ଧିରେ ଚାଲିବା ଦରକାର ।

ବାବା ଆମର ପିତା ମଧୁସ୍ ଅଟନ୍ତି ତ ଶିକ୍ଷକ ମଧୁସ୍ ଅଟନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ କେବେ ଭୁଲିହେବ କି ! ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପାଠ ପଢ଼ିଥା’ନ୍ତି । କେହି-କେହି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ମାୟା ବହୁତ ଅବହେଳା କରାଉଛି । ଏକଦମ୍ ଯେପରି ଆଖିରେ ଧୂଳି ପକାଇ ଦେଉଛି

। ପାଠପଢ଼ା ହିଁ ଛଡ଼ାଇ ଦେଉଛି । ଏଠାରେ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ପାଠପଢ଼ାକୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡ଼ି ଦେଉଛନ୍ତି । ପାଠପଢ଼ା ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ତେବେ ତାହା ମଧ୍ୟ କିଏ ଛାଡ଼ୁଛନ୍ତି ? ବାବାଟଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନେ । ପିଲାମାନଙ୍କ ମନରେ ତ ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର କାରଣ ବାବା ସବୁ କଥାର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅତିକମରେ ଏହିଭଳି ଭାବରେ ତ ମୋତେ ମନେପକାଅ । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝୁଛ ଏବଂ ଧାରଣ କରୁଛ । ଏହି ଶିବବାବଟଙ୍କର ତ କେହି ବାବା ନାହାଁନ୍ତି ସିଏ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ବେହଦର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ସିଏ ଆଗ୍ନିରାୟନଜନକ ପିତା ହେଲେ ନା । ମୋର ପିତା କିଏ କୁହ ? ଶିବବାବା କାହାର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି ? ଏହି ପାଠପଢ଼ା ମଧ୍ୟ ଆଗ୍ନିରାୟନଜନକ ଅଟେ । ଯାହାକି ଏହି ସଂଗମଯୁଗ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେବେ ପଢ଼ିପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ କେବଳ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ପଢ଼ୁଛ । ତୁମେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପକାଇ ଆମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବୁ । ନଚେତ୍ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଗର୍ଭଦେଲରେ ବହୁତ ସଦା ଖାଇବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ପୁଣି ନିୟାୟ ସଭା ବସିଥାଏ । ସବୁ ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇଥାଏ । ବିନା ସାକ୍ଷାତକାରରେ କାହାକୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ନହେଲେ ଦୂଆଁଦୂଆଁରେ ପଡ଼ି ଯିବେ ଯେ ଆମକୁ ଦଣ୍ଡ କାହିଁକି ମିଳୁଛି ! ବାବାଟଙ୍କୁ ତ ସବୁ ଜଣାଥାଏ ଯେ ଲଏ ଏହି ପାପ କରିଛି, ଏହି ଭୁଲ କରିଛି । ସବୁ ସାକ୍ଷାତକାର କରାଉଛନ୍ତି । ସେ ସମୟରେ ଏମିତି ଅନୁଭବ ହୁଏ ଯେମିତି କି ଏତେ ସବୁ ଜନ୍ମର ଦଣ୍ଡ ମିଳୁଛି । ଯେପରି ସବୁ ଜନ୍ମର ଲଜ୍ଜିତ ଚାଲିଯାଇଛି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ପୁରୁଷାରଥ କରିବା ଦରକାର । ୧୨ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗର ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ — ମୁଁ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇ ନାହିଁ ତ ? ସୁଖଦାତା ବାବାଟଙ୍କର ମୁଁ ସନ୍ତାନ ଅଟେ ନା ? ତେଣୁ ଆମକୁ ଫୁଲ ଭଳି ଗୁଲୁଗୁଲୁ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ପାଠପଢ଼ା ହିଁ ତୁମର ସାଥୀରେ ଯିବ । ପାଠପଢ଼ା ଦୂଆଁରା ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ବାରିଷ୍ଟର ଆଦି ହେଉଛି । ବାବାଟଙ୍କର ଏହି ଜ୍ଞାନ ସବୁଠାରୁ ଅଲଗା ଏବଂ ସତ୍ୟ ଅଟେ ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ ପାଣ୍ଡବ ସରକାର ଏହି କଥାକୁ ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ପାଠପଢ଼ା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଗ୍ନିରାୟନଜନକ ପାଠପଢ଼ା । ଏହାକୁ ଆତ୍ମା ହିଁ ଶୁଣୁଛି । ବାବା ବାରମ୍ବାର ବୁଝାଉଛନ୍ତି - କହୁଛନ୍ତି, ପାଠପଢ଼ାକୁ କେବେ ଛାଡ଼ିବାର ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ଛଡ଼ାଇଦେଉଛି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ଏମିତି ପାଠପଢ଼ାକୁ କେବେ ବି ଛାଡ଼ିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବାଟଙ୍କ ପାଖକୁ ତା'ର ରିପୋର୍ଟ ଆସୁଛି ନା । ରେଡିଷ୍ଟରରୁ ସବୁ ଜଣାପଡ଼ିଥାଏ । ଲଏ କେତେ ଦିନ ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହିଲା । ପାଠପଢ଼ା ଛାଡ଼ିଦେବା ଦୂଆଁରା ବାବାଟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ବାବା କୌଣସି ଭୁଲିଯିବାର ବସ୍ତୁ ନୁହଁନ୍ତି । ସିଏ ତ ଆମର ବିଚିତ୍ର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ଆମକୁ ସବୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେମିତି ଗୋଟିଏ ଖେଳ ଅଛି । ଖେଳ କଥା କହାକୁ ଶୁଣାଇଲେ ତାହା ତୁରନ୍ତ ମନେ ରହିଯାଏ ନା । ତାହା କେବେ ଭୁଲି ହୁଏ ନାହିଁ । ଲଏ (ବ୍ରହ୍ମବାବା) ନିଜର ଅନୁଭବ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାଲ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରୁ ହିଁ ବୈରାଗି ଭାବନା ରହୁଥିଲା । କହୁଥିଲେ ଦୁନିଆରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ । ଏବେ ଯଦି ମୋ ପାଖରେ ୧୦ ହଜାର ଟଙ୍କା ହୋଇଯିବ ତାକୁ ଯଦି ବ୍ୟାଙ୍କରେ ରଖିବି ତେବେ ସେଥିରୁ ମୋତେ ୫୦ ଟଙ୍କା ସୁଧ ମିଳିବ, ସେତିକି ମୋ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ । ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟରେ ହୋଇ ରହିବି । ଘର ଦୂଆଁର ସମ୍ଭାଳିବା ତ ଭାରି କଷ୍ଟ । ଥରେ ଗୋଟିଏ ସିନେମା ଦେଖିଲି ତାର ନାମ ଥିଲା ସୌଭାଗ୍ୟ ସୁନ୍ଦରୀ....ତାକୁ ଦେଖିବା ପରେ ବୈରାଗ୍ୟ ଭାବନା ଉତିଗଲା । ତାପରେ ବିଚାର ଆସିଲା ବିବାହ କରିବି, ଏମିତି କରିବି ସେମିତି କରିବି । ମାୟାର ଗୋଟିଏ ଚାପୁଡ଼ାରେ ସବୁ କଳା କାୟା ଉତିଗଲା । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ ଏହି ଦୁନିଆ ହିଁ ନର୍କ ଅଟେ ଏବଂ ଏଥିରେ ଯେଉଁ ନାଟକ (ସିନେମା) ଦେଖାଉଛନ୍ତି ତାହା ମଧ୍ୟ ନର୍କର ଦୂଆଁର ଅଟେ । ତାହାକୁ ଦେଖିବା ଦୂଆଁରା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ବୃତ୍ତି ଖରାପ ହେଉଛି । ଖବରକାଗଜରେ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ନାୟିକାମାନଙ୍କର ଫଟୋ ଦେଖି କେତେକଙ୍କର ବୃତ୍ତି ତାଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ଲଏ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଏହା ତ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯାଇଛି ନା । ବାସ୍ତବରେ ଏହିଭଳି ଚିନ୍ତନ ଚଳାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ଏହି ଦୁନିଆ ତ ବିନାଶ ହେବାର ଅଛି ତେଣୁ ତୁମେ ଆଉ ସବୁ ଭୁଲି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏଭଳି ଚିନ୍ତର ସବୁ କାହିଁକି ଦେଖୁଛ ? ଏହିସବୁ କଥା ବୃତ୍ତିକୁ ତଳକୁ ଖସାଇଥାଏ । ଯାହାକିଛି ବି ଦେଖୁଛ ସେସବୁ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ । ତେଣୁ ଏସବୁକୁ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ । ଏଥିରୁ ମମତତତ୍ତ୍ଵ ତୁଚ୍ଛକରି । ଏହି ଶରୀର ତ ପୁରୁଣା ଛି-ଛି ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ଅଟେ । ଯଦିଓ ଆତ୍ମା ଶୁଦ୍ଧ ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ଶରୀର ତ ଛି-ଛି ଅଟେ ନା ତେଣୁ ଏଥି ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବା କ'ଣ ଦରକାର, ଏକମାତ୍ର ବାବାଟଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖିବା ଦରକାର ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନେ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ । ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ କେହି ଚେଷ୍ଟା ମଧ୍ୟ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ । କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏସବୁ କଥା ଆସିବ ହିଁ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମାୟାର ପ୍ରଭାବ କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ । ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କର କେତେ ବୁଦ୍ଧି ଚାଲୁଛି । ତୁମର ହେଉଛି ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତି । ସମସ୍ତେ ମୁକ୍ତି ଚାହୁଁଛନ୍ତି ନା । ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ଜୀବନମୁକ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଗୁରୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଇତ୍ୟାଦି ତ କେହି ବି ଏଭଳି ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ରାଜତ୍ୟ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଭକ୍ତିରେ ତ ବହୁତ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିଛ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିପାରୁଛ - ଆମେ କେତେ ଭୁଲ କରିଛୁ । ଭୁଲ କରି ଏକଦମ୍ ଅଜ୍ଞାନୀ, ପଥର ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛୁ । ମନରେ ଆସୁଛି ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ଆଗ୍ନିରାୟନଜନକ ଅଟେ । ଯାହା ଦୂଆଁରା ଆମେ କ'ଣ ରୁ କ'ଣ ହୋଇଯାଇଛୁ । ପଥର ବୁଦ୍ଧିରୁ ପାରସ୍ପରିକ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛି । ତେଣୁ ତୁମର ଖୁସିର ପାରସ୍ପରିକ ଯେ ଆମର ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ବେହଦର ବାବା । ତାଙ୍କର କେହି ବାବା ନାହାନ୍ତି । ସିଏ ଶିକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର କେହି ଶିକ୍ଷକ ନାହାନ୍ତି । ତେବେ କହୁଛନ୍ତି ସିଏ କେଉଁଠାରୁ ଶିଖିଲେ । ଆଗ୍ନିରାୟନ ହେବେ ନା ..... । ବହୁତ ଲୋକ ଭାବୁଛନ୍ତି ଲଏ ତ କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ଵକାରୀ ଶିଖିଛନ୍ତି । ତେବେ ସେହି ଗୁରୁତ୍ଵକାରୀ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଶିଖି ଥିବେ ନା । କ'ଣ ଜଣେ ଶିଖି ଥିଲେ କି ? ଗୁରୁତ୍ଵକାରୀ ତ ଅନେକ

ଶିଷ୍ଟ ଥାଆନ୍ତି । ଆଗା ଖାଁଡ଼କର ଦେଖ କେତେ ଶିଷ୍ଟ ଥିଲେ । ଗୁରୁମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମନରେ କେତେ ସମ୍ମାନ ରହିଥାଏ, ତାଙ୍କୁ ହୀରାରେ ଓଜନ କରୁଥିଲେ । ତେବେ ତୁମେ ଏଭଳି ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ କେଉଁଥିରେ ଓଜନ କରିବ ! ଇଏ ତ ବେହଦର ସଦଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ଯାତ୍ରାକର ଓଜନ କେତେ ! ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ହୀରା ମଧୁ ପକାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ତୁମେମାନେ ଏହିଭଳି ଏହିଭଳି କଥା ବିଚାର କରିବା ଦରକାର । ଏହା ତ ଗୁହ୍ୟ କଥା ଅଟେ । ଯଦିଓ ସମସ୍ତେ ହେ ଇଶ୍ଵର କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏକଥା କ'ଣ ଜାଣିଛନ୍ତି କି, ସିଏ ପିତା ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଗୁରୁ ମଧୁ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ତ ସାଧାରଣ ରୂପ ନେଇଛନ୍ତି । ବାବା ଆସନ ଉପରେ ଏଥିପାଇଁ ବସୁଛନ୍ତି ଯେପରି ସିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ଚେହେରା ଦେଖିପାରିବେ । ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ତ ରହିଛି ନା । ନଚେତ୍ ଏହି ସହଯୋଗୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ବିନା ସଞ୍ଚାର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କିପରି କରିବେ । ତେଣୁ ଅଧିକ ସହଯୋଗ କରୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା ନିର୍ଗତିତ ଅଧିକ ସ୍ନେହ କରିବେ । ଅଧିକ ରୋଜଗାର କରୁଥିବା ସନ୍ତାନ ଯଦି ଭଲ ସଞ୍ଚାରୀ ହୋଇଥିବ ତେବେ ନିର୍ଗତିତ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ । ତା ପ୍ରତି ଅଧିକ ସ୍ନେହ ମଧୁ ଆସିଥାଏ ନା । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଦେଖି ହରଷିତ ହେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ବହୁତ ଖୁସି ହେଉଛି । ମୁଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଖୁସି ହେଉଛି । ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ସହଯୋଗୀ ହେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହିମାନେ ମୋତେ ବହୁତ ସ୍ନେହୀ ଲାଗୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସହିତ ମୋର କଳ୍ପ କଳ୍ପାନ୍ତରର ସ୍ନେହ ଯୋଡି ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଯଦିଓ କେଉଁଠାରେ ବି ବସିଥାଅ, କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ କେବଳ ବାବା ହିଁ ମନେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଇଏ ଆମର ବେହଦର ବାବା ଅଟନ୍ତି, ଯାତ୍ରାକର କେହି ପିତା ନାହାନ୍ତି କି ଶିକ୍ଷକ ମଧୁ ନାହାନ୍ତି । ନିଜେ ହିଁ ସବୁକିଛି ଅଟନ୍ତି, ଯାତ୍ରାକୁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ତାଙ୍କୁ କେହି ମନେପକାଇବେ ନାହିଁ, କାରଣ ୨୧ ଜନମ ପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ବେତା ପାରି ହୋଇଯାଉଛି ତେବେ ତୁମକୁ କେତେ ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର । ବାସ୍ ସାରାଦିନ ବାବାଙ୍କର ସେବା କରୁଥାଅ । ଏଭଳି ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଉଥାଅ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଏହି ସତ୍ୟଯୁଗୀ ସମପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ବାବା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ଆଉ ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାଥିରେ ମଧୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ସାରା ଚକ୍ରର ଉତ୍ତାନ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଏଭଳି ଚକ୍ର ତ କେହି ମନୁଷ୍ୟ ରଚନା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହାର ଅର୍ଥ ତ କାହାକୁ ହିଁ ଜଣା ନାହିଁ । ତୁମେ ଏବେ ବୁଝୁଛ ବାବା ଆମର ବେହଦର ବାବା ମଧୁ ଅଟନ୍ତି, ବେହଦର ରାଜ୍ୟ ମଧୁ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ତା ସହିତ ପୁଣି ସାଥିରେ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ଏଭଳି-ଏଭଳି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବ ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ କେହି ସର୍ବବିଶ୍ଵାସୀ ବୋଲି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ସିଏ ବାବା ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି ତେବେ ସର୍ବବିଶ୍ଵାସୀ କିପରି ହୋଇପାରିବେ ?

ବେହଦର ବାବା ହିଁ ଉତ୍ତାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧୁ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — କହୁଛନ୍ତି, ଏହି ପାଠପଢ଼ାକୁ କେବେ ହେଲେ ଭୁଲିଯାଅ ନାହିଁ । ଏହା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପାଠପଢ଼ା । ବାବା ପରମ ପିତା ଅଟନ୍ତି, ପରମ ଶିକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ପରମଗୁରୁ ମଧୁ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ଦୁନିଆରେ ଥିବା ଗୁରୁମାନଙ୍କୁ ମଧୁ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବେ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହିଭଳି ବିଚିତ୍ର କଥା ସବୁ ଶୁଣାଇବା ଦରକାର । ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ — ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ଖେଳ । ଏଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିନେତାମାନଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜର ପାର୍ଟ ମିଳିଛି । ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆତ୍ମମାନେ ବେହଦର ରାଜତ୍ଵ ନେଉଛନ୍ତି । ଆମେମାନେ ହିଁ ସଞ୍ଚାର୍ଗର ମାଲିକ ଥିଲେ । ଭାରତରେ ପ୍ରଥମେ ବୈକୁଣ୍ଠ ଥିଲା ଏବେ ପୁଣି ନିର୍ଗତିତ ହେବ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସେହି ଦୁନିଆରେ ମାଲିକ ଥିଲେ । ଏବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପୁଣି ନିର୍ଗତିତ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବ । ଚିତ୍ରରେ ମଧୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦରଶାଯାଇଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏବେ ଆମର ଗୋଡ଼ ନର୍କ ଆତକୁ, ମୁହିଁ ସଞ୍ଚାର୍ଗ ଆତକୁ ରହିଛି କାରଣ ସେହି ସଞ୍ଚାର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ମନରେ ରହୁଛି । ଏହିଭଳି କଥା ମନେ ପକାଇ ପକାଇ ଅନ୍ତିମ ମତି ଅନୁସାରେ ତୁମର ଗତି ହୋଇଯିବ । କେତେ ଭଲ ଭଲ କଥା ସବୁ ରହିଛି ତୁମକୁ ସେହି ସବୁ କଥାର ସମରଣ ସବୁବେଳେ କରିବା ଦରକାର । ଆରତ୍ତା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହି ଆଖି ଦୃଷ୍ଟିରା ଯାହା ସବୁ ଦେଖାଯାଉଛି ସେସବୁ ମମତା ତୁଟାଇ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ବୃତ୍ତିକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଛି-ଛି ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ଶରୀର ପ୍ରତି ଟିକିଏ ବି ଧ୍ୟାନ ନଯାଉ ।

(୨) ବାବା ଯେଉଁ ସତ୍ୟ ଏବଂ ସଞ୍ଚାର୍ଗର ଉତ୍ତାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତାହାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ପଢିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢାଇବାକୁ ହେବ । ନିଜର ପାଠପଢ଼ାକୁ କେବେହେଲେ ବନ୍ଦ କରିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ମସ୍ତକ ଉପରେ ସଦାସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦର ହାତ ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ମାଷ୍ଟର ବିଘ୍ନ-ବିନାଶକ ହୁଅ ।

ଗଣେଶଙ୍କୁ ବିଘ୍ନ ବିନାଶକ କୁହାଯାଏ । ତେବେ ବିଘ୍ନ ବିନାଶକ ସେହିମାନେ ହୁଅନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଭିତରେ

ସର୍ବଶକ୍ତି ଭରପୁର ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଯଦି ସର୍ବଶକ୍ତିକୁ ଯଥା ସମୟରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଉଥିବ ତେବେ ବିଘ୍ନ ତିଷ୍ଠିପାରିବ ନାହିଁ । ମାୟା ଯେତେ ବି ରୂପ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଆସୁ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଜ୍ଞାନବାନ ହୋଇ ମାୟାକୁ ସମ୍ମୁଖୀନ କରି, କାରଣ ଜ୍ଞାନବାନ ଆତ୍ମା କେବେହେଲେ ମାୟାଠାରୁ ପରାଜିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେବେକି ତୁମର ମସ୍ତକ ଉପରେ ବାପଦାଦାଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦର ହାତ ରହିଛି ତେବେ ବିଘ୍ନର ତିଳକ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ଲାଗି ରହିଛି କାରଣ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ହାତ ଏବଂ ସର୍ବ ବିଘ୍ନବିନାଶକ କରିଦିଏ ।

ସ୍ତୋତ୍ରାଂଶ:-

ନିଜ ଭିତରେ ଦିବ୍ୟଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଗୁଣଦାନ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ଗୁଣର ମୂର୍ତ୍ତି ଅଟନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***